

[Justitsministeren.]

lavere end 80 kg. Af den forudgående debat fremgik det klart, at der hermed blev givet tilslutning til de synspunkter, der lå bagved fastsættelsen af en lavere vægtgrænse end 80 kg.

Justitsministeriet har dog tilkendegivet, at den endelige afgørelse af vægtgrænsespørgsmålet først ville blive truffet, efter at organisationer og branche m. v. havde haft lejlighed til at udtale sig om det nye forslag til standardtypegodkendelsesordning.

De indkomne udtalelser om standardtypegodkendelsesreglerne giver ikke justitsministeriet anledning til at ændre den fastsatte vægtgrænse, der herefter vil blive 60 kg.

Af Voigt (FP) til handelsministeren (14/7 77):

»Vil ministeren lade foretage en markedsbeskrivelse og en konsekvensbeskrivelse for knallertmarkedets vedkommende omfattende såvel grossistfirmaerne som detailhandelen og visende omsætning i kroner og styk samt den enkelte virksomheds relative afhængighed af at kunne sælge store knallerter – navnlig henset til de pågældende fabrikkers modelprogram og omstillingsmuligheder?«

(Spm. nr. 388).

Begrundelse.

Motororganisationen FDM peger på, at så længe en sådan beskrivelse ikke foreligger, må man naturligvis frygte, at der er en vis realitet i de udsagn, som er kommet fra antalsmæssigt store dele af branchen om, at nogle virksomheder formentlig helt må forlade branchen, og at en del cykelhandlere vil kunne komme i vanskeligheder.

Justitsministeren har i et svar til spørgeren afvist, at der skulle kunne opstå disse vanskeligheder, hvilket man må stå helt uden forståelse for. Det er bl. a. på denne baggrund, at handelsministeren opfordres til at tilvejebringe den nævnte markedsbeskrivelse og til at vurdere omfanget og de eventuelle landtidsvirkninger af den eventuelle konkurrencebegrænsning, som de påtænkte regler måtte indebære.

Handelsminister Ivar Nørregaards svar (22/7 77):

Af hr. Voigts begrundelse for spørgsmålet fremgår, at den ønskede undersøgelse af knal-

lertmarkedet skal tjene til uddybning af justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 302 af 14. juni 1977 fra hr. Voigt.

På baggrund af, at undersøgelsen ikke kan forventes at give noget afgørende bidrag hertil, samt under hensyn til det omfattende arbejde, der vil være forbundet med undersøgelsens gennemførelse, har jeg ikke fundet grundlag for at iværksætte den af hr. Voigt ønskede undersøgelse.

Af Maisted (FP) til indenrigsministeren (14/7 77):

»Finder ministeren, det er rimeligt, at kommunerne belægger indehaverne af erhvervs-ejendomme med dækningsafgifter, når disse ejendomme ikke er udlejede og derfor står tomme?«

(Spm. nr. 389).

Begrundelse.

Spørgeren går principielt ind for, at indehavere af erhvervs-ejendomme skal betale en dækningsafgift. Han beder dog i dette tilfælde ministeren om, at denne henstiller til kommunerne, at disse hjælper det i forvejen hårdt betrængte erhvervsliv ved at stryge disse afgifter, så længe ejendommene står tomme, og først belægger indehaverne med afgifter, når ejendommene igen er taget i brug til deres formål.

Indenrigsminister Egon Jensens svar (21/7 77):

Ifølge § 23 A i den kommunale ejendoms-skattelov kan kommunalbestyrelserne bestemme, at der i primærkommunerne skal svares dækningsafgift af forskelsværdien af ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed, altså stort set ejendomme, der kan betegnes som erhvervs-virksomheder. Ejendomme, der efter deres art er omfattet af denne bestemmelse, må anses for dækningsafgiftspligtige, uanset om de på grund af manglende udlejningsmuligheder står tomme, og dækningsafgiften vedvarer således, indtil ejendommen eventuelt indrettes til et formål, der ikke er omfattet af lovens § 23 A.

Kommunalbestyrelserne har ikke hjemmel til at fritage enkelte ejendomme for dækningsafgift, der lovligt er pålagt i henhold til den nævnte bestemmelse i ejendomsskatteloven. Jeg har derfor ikke grundlag for at fremkomme